

KAPITOLA 1

„Aaaach, to jsem potřebovala.“

Prezidentka Spojených států Helen Falkenhym Moralesová cítila uspokojení. Seděla se svým manželem v posteli a dívala se, jak moderátor Jon Stewart cupuje předsedu většinového senátorského klubu, antimoralesovce. Prezidentka navíc pro jednu zapomněla na dietu a sama snědla skoro celý zmrzlinový pohár s karamelovou polevou.

Odpůrce znemožněný, k tomu roztékající se zmrzlina: příjemné zakončení jinak mizerného dne.

Monte Morales se k ní naklonil přes postel a setřel jí z brady trochu šlehačky, strčil si ji do pusy a usmál se.

Ten úsměv měla ráda, byl to velmi osobitý úsměv, no a nebýt toho, že se její život řídil přísným rozvrhem, kdo ví... I po těch letech byl pořád sexy.

Její manžel, Monte Morales, první pán, MoMo, jak mu většina lidí říkala, byl o deset let mladší a na pětáctyřicátníka se udržoval v dobré formě. To byla jedna z věcí, které se na něm Američanům líbily. Líbilo se jim, že je pohledný, líbila se jim jeho zjevná oddanost manželce, líbily se jim příhody o jeho geniálních partiích pokeru, který pravidelně hrál s partnery a partnerkami dalších významných washingtonských hráčů.

Nezamlouvalo se jim, že v Bílém domě kouří doutníky, to mu ale Američané dokázali odpouštět, dokud tvořil okouzující a příjemnou protiváhu nabroušenosti své ženy.

MoMo byl živoucím důkazem toho, že prezidentka nemůže být tak úplně špatná – to uznávali i její odpůrci.

„Co se děje, zlato?“ zeptal se MoMo.

Otočila se k němu a zamračila se. Nebezpečně se to blížilo kritice. „Co tím myslíš? Je prostě čas jít spát.“

Sedl si, spustil nohy z postele a řekl: „Ne teď, myslím obecně. Poslední dobou se chováš trochu divně.“

„Divně?“ Použití tohle slovo na adresu Helen Falkenhym Moralesovové bylo absurdní. Náročná, chladná, kritická – takovými přídomky ji častovali běžně. Nikdo si ale nemyslel, že je divná.

MoMo pokrčil širokými rameny. „Jsi taková... mimo. Sem tam. Maličkosti. Mluvila jsi u televize.“

„No a?“

„No jen že to nikdy neděláš.“

„Vážně? Máš pocit, že deset minut předtím, než si jdem lehnout, je ten správný čas mě začít vyslyšet?“ Natáhla si župan a mrkla na svůj notebook. Nic, co by si neodkladně žádalo její pozornost. V Tádžikistánu probíhá převrat. To může počkat.

Kromě toho tu byla zpráva od Patricka Riose, nového ředitele ÚNT – Úřadu pro nové technologie. Rios, bývalý zaměstnanec FBI s ostrými lokty, tvrdě prosazoval, aby šli po McLure Industries. Zjevně mu nedocházelo, že Grey McLure a jeho syn byli zavražděni a že okolnosti jejich vraždy byly až do teroristického útoku na budovu OSN největší novinovou senzací roku. Jít po McLureových?

Ačkoli... když o tom teď tak přemýšlela, proč ne. Rios je velmi inteligentní, velmi schopný. Prezidentce trochu připomínal ji samu. Vždycky když pomyslela na Riose, vybavila si zároveň samu sebe jako mladou agresivní státní zástupkyni.

Věřila mu.

Musí mu dát volnou ruku.

Tolik se jí podobal, dobrý chlap, spolehlivý.

Ty dvě vzpomínky – na Riose a na ni v jeho věku – byly ve skutečnosti sdírané dohromady. Prezidentčin mozek si nemohl vybavit Riose, aniž by přitom nepomyslel na ni samu.

„Tak jsem to přece nemyslel, zlato,“ bránil se MoMo. Vstal a chtěl ji obejmout, ale ona se odtáhla a odešla do koupelny dát si horkou sprchu, byl to její odpočinkový rituál na konci každého dne. Šel za ní. „Jen bych rád věděl, jestli je všechno v pořádku.“

„Koukni, MoMo, jsem unavená. Ani ne před půl minutou jsem měla pocit, že se mi za tímhle mizerným dnem povedlo udělat příjemnou tečku. Takže jestli máš něco na srdci, tak ven s tím.“

Zavřela za sebou posuvné dveře do sprchy a pustila vodu. Bude trvat půl minuty, než začne téct teplá.

„Dobře,“ pronesl najednou velice vážně. „Je to spousta drobností. Objevil se ti tik v oku.“

„To ty pyly – poslední dobou je to hrozný.“

„Říkáš mi MoMo. To jsi nikdy nedělala. Od ostatních mi to nevadí, ale ty jsi mi tak nikdy neříkala.“

Zaváhala. „Dobře.“

„Jedla jsi syrová rajčata.“

„Cože?“

„Jedla jsi syrová rajčata. Nesnášíš je. Na zasedání vlády jsi byla

sprostá. To nikdy neděláš. Za posledních pár dní jsem tě několikrát viděl zírat do zrcadla a připadá mi, jako bys byla úplně mimo. Tuhle jsi vyjela na fotografa. Copak to je u tebe normální?“

„Možná sis toho nevšiml, ale poslední dobou jsem docela pod tlakem,“ odvětila a z hlasu jí čísel sarkasmus.

„Pod tlakem jsi celou dobu, co se známe, Helen, nikdy jsi ale nevyjížděla na lidi, co pro tebe pracují, ne na lidi, co se nemůžou bránit. Prostě si...“ Pokrčil bezmocně rameny. „Jen mě napadlo, jestli by sis neměla dát na chvíli pauzu a odjet do Camp Davidu.“

„To si nemůžu dovolit,“ zpražila ho. „Nejsem první dáma, jsem prezidentka, sakra. Já mám na práci důležité věci.“

Ta urážka byla jako nůž do žeber. Zalupal šokovaně po dechu. „To je ono, něco takového bys normálně neřekla,“ vypravil ze sebe nakonec.

Zamrkala.

„Promiň, Mo..., promiň, láska. Já jen...“ Přinutila se k bezmocnému úsměvu. „Jo, možná fakt potřebuju pauzu.“

„Možná nejen to. Ten tik a ty ostatní věci, ani si je teď všechny nevybavuju... možná by sis měla promluvit s doktorem. Nechat se prohlédnout. Třeba... může to být... vím já?“

Prezidentka vážně přikývla. „Dobře. Ale teď si dám sprchu. Nechceš se přidat?“

„Dyť víš, že já radši vanu,“ odpověděl napůl vyčítavě, napůl smířlivě.

Objala ho. „V té velké sprše mi ale bude samotné smutno.“

Jak tak stáli pod proudem vody, zvažovala své možnosti.

MoMo to nenechá jen tak vyšumět. Jestli něco, je vytrvalý. Miluje ji a bude na ni naléhat. A naléhat.

Něco se s ní děje – ale co, sakra. Cítila to. Věděla, že je to pravda. Něco se děje.

Do voleb ale zbývá ještě rok. Tohle není vhodná chvíle působit slabě. Tohle není vhodná chvíle na to, aby doktoři objevili nádor nebo mrtvici nebo třeba jen přílišný stres.

Co s tím ale může dělat? Jak může MoMovi zabránit, aby ji svou láskou vypakoval z Bílého domu?

Později si bude tuhle otázku vybavovat.

Bude se ptát sama sebe, jak mohla dospět k té děsivé odpovědi.

Teď ale věděla jediné: že to bude muset být jediným rychlým úde-rem. Druhou šanci nedostane.

Přivinula se těsně ke svému muži. Políbila ho. Zajela prsty do jeho mokrých vlasů, pevně mu z obou stran sevřela hlavu a silou celého svého těla mu s ní praštila o kachličkovou zeď.

MoMo se skácel k zemi. Krvácel překvapivě silně, víc, než by si myslela.

Nechala téct vodu, vylezla ze sprchy, přešla k vaně a začala do ní napouštět horkou vodu.

Trvalo to pár minut, než byla dost plná.

MoMo ve sprše zasténal. Nesouvislé zvuky, ne slova, stejně si ale musela pospíšit.

Otevřela posuvné dveře sprchy, klekla si, chytila ho v podpaží a odtáhla ho ten metr a půl k vaně. To ještě šlo – byl mokrý a namydlený a na podlaze byly kachličky.

Horší bude dostat ho přes okraj vany. Aby to vyšlo, musí to vypadat, jako by ve vaně uklouzl a praštil se o okraj. Čekala ji dlouhá noc, jestli chtěla mít jistotu, že jsou stopy krve jen na těch správných místech. Prezidentka bude šurovat.

Vpravila MoMa do napouštějící se vany. Sténal a pohyboval se mátožně jako náměsíčník, jako opilec, nekoordinovaně.

Žbluňknul do vody.

Když mu odírala krvavou ránu o kraj vany, zamrkal a pootevřel oči.

„Chmo?“ vypravil ze sebe.

Nesmí po sobě nechat otisky. Musí to udělat správně. Přitiskla mu dlaně na hrud' a celou svou vahou se do něj zapřela, až měl hlavu úplně pod vodou.

Zamrkal tmavýma očima, jako by jen na okamžik přišel k sobě, a vystrčil ruce z vody, aby se bránil...

Pozdě. Plíce se mu naplnily.

Vyzvracel se do vody.

A pak už ho nemusela držet. MoMo se už nikam nechystal.

Bude to tragédie. Národ bude truchlit. Soustrast vystřelí její preference o deset procentních bodů.

Její tajemství budou v bezpečí.

Z nitra se jí vydral vzlyk. Milovala ho. Milovala ho z celého srdce.

A právě ho zavraždila.

*

V jedné z kanceláří v budově v bloku 1800 na Pennsylvania Avenue, jen kousek od Bílého domu, si Broučák strhl z rukou rukavice.

Třásl se.

Bylo mu zle. Vydrápal se z křesla, ušel těch pár kroků do elegantní soukromé koupelny, nato padl na všechny čtyři a těžce oddechoval, jako by uběhl maraton.

A taky že jo.

Dole v mase, dole v nanu, pádil se svými nanoboty s logem s vybuchující hlavou a pokládal dráty jako nějakéj pošahanej elektrikář mezi částmi prezidentčina ega, jejím sebehodnocením a obrázky MoMa.

Už dávno předtím Broučák otupil oblasti, kde sídlilo něco, čemu by se dalo říkat etika nebo morálka. Ve skutečnosti to ale byly vzpomínky na knížky, kázání, přednášky a mnohem působivější vzpomínky na nefér zacházení v dětství v San Antoniu, které tvořily jádro její základní slušnosti.

Jako většina politiků a všichni prezidenti měla velké ego. Odjakživa měla dobře vyvinutý smysl pro přežití, který měli někteří za bezohlednost. Vyvažovaly ho ale soucit, laskavost, vzájemnost a láska.

Broučák potřeboval méně morálního a bezohlednějšího člověka. Potřeboval ji zjednodušit, aby s ní mohl snáz manipulovat, snáz ji přesvědčit, aby nechala Riosovi a jeho zbrusu novému vládnímu úřadu volnou ruku utnout nepohodlná vyšetřování a zabránit jakémukoli mezinárodnímu zásahu.

Přesně to Broučák udělal. Potřeboval, aby snadno podléhala paranoie, potřeboval propojit její zvýšenou agresivitu a bezohlednost s obrázky kohokoli, kdo by mohl svým jednáním ohrozit Armstrongovy Famózní Dárky.

No.

Jenže.

Mozek je delikátní věc. Pár špatně usnovaných drátů způsobilo tiky a další projevy, které MoMa upozornily na změny v manželčině chování. Prezidentčina zvýšená agresivita v kombinaci s oslabeným sebeovládáním teď vedly k vraždě.

Broučák se ale do posledního zoufalého okamžiku nesnažil Helen Falkenhym Moralesovou dohnat k vraždě jejího manžela MoMa. Snažil se jí v tom zabránit.

Když mu došlo, k čemu spěje, snažil se – až moc chabě a až moc pozdě –, aby brala MoMa jako prodloužení sama sebe.

Vedlo to ale jen k tomu, že bude později, zatraceně pozdě, cítit výčitky. Vinu. A ta povede jen k dalším problémům.

Broučák klečel na všech čtyřech, v obličejí mu pulsovala krev, žaludek se mu stahoval strachy, jak čekal na telefon.

Když zazvonil, stejně sebou trhnul.

Přemýšlel, jak dlouho si ho může dovolit nezvednout. Přemýšlel, jestli se zvládne nepozvracet. Nebo nerozbrečet.

„No,“ zašeptal do telefonu.

„Ale Anthony.“ Ten hlas, to nebyla rozzuřená tiráda dvojčat Armstrongových. Byl to Burnofsky. „Anthony, Anthony, co jsi to nadrobil?“

„Ježíši,“ zakvílel Broučák. „Jak jsem moh vědět, že ta pitomá kráva –“

Burnofsky se zasmál svým pergamenově suchým smíchem. „Dej si pozor na pusu. Ve Washingtonu maj i stěny uší.“

„Co teď mám... Co budu...“ Nedal ani dohromady kloudnou otázku. Dýchal mělce a sípavě. „Dvojčata...“

„Naštěstí už mají po večerce. Na video jsem koukal akorát já.“

Fakt, že to bylo pro Broučáka vítané zjištění, naznačoval, jak moc je vydešený. Burnofského nesnášel, ale Charlese a hlavně Benjaminu Armstronga se děsil.

„Samozřejmě se to ale neututlá,“ pokračoval Burnofsky.

Broučák ucedil pár nadávek, ale necítil vztek. Jen naprostou mra-

zivou bodavou hrůzu. Dvojčata – Charles a Benjamin Armstrongovi, ty zrůdy – neměla se svými poskoky trpělivost, když něco podělali.

Co všechno by mu mohla udělat... Za předchozí chybu si vysloužil nářez od mlátiček z AmericaStrong, kteří mu zmalovali zadek a nohy. Ještě pořád si nemohl bez hrsti ibuprofenu ani sednout. A teď dal v sázku všechno.

„Jsem cukač, bojovník, a ne nějaký pitomej snovač,“ smlouval Broučák s telefonem. „Sundal jsem samotnýho Vincenta. A před ním Kerouaca. Jsem nejlepší. Jsem důležitý. Nemůžou mě zabít. To je –“

„Hmm,“ opáčil Burnofsky pobaveně, škodolibě, ve své opiem zamlžené mysli už si představoval, jakou cenu po něm za tohle můžou chtít Dvojčata zaplatit. „Seš v háji, můj milý Anthony. Na téhle zelené Zemi je jen jediný člověk, který tě může zachránit. Víš, kdo to je, Anthony?“

Broučák se třásl. Ještě pořád necítil vztek. Vztek přijde později, spolu se sebeospravedlňováním, teď zrovna ale mohl Broučák, s obličejem pár centimetrů od podlahy a nutkáním zvracet, které cítil v celém těle, jen sténat.

„Tak kdo, Anthony? Kdo tě teď může zachránit, ty angličtá sračko? Řekni to.“

„Ty,“ zašeptal Broučák.

Rozhostilo se ticho, Burnofsky se opájel soupeřovou porážkou. Pak řekl: „Dej si voraz. Vypni. Jdi do hotelu, rozdej si to s tou svojí holkou. Nic jinýho nedělej, dokud ti neřeknu.“

Telefon ohluchnul. Broučák se svalil na bok a rozbřečel se.